

Otobüs Yolcuları

– AliKemal · 28 Mayıs 2016

ÖN NOT: "Otobüs Yolcuları" isimli bu kısa öyküm şehirlerarası yolculuklarımızda yaşadığımız olumsuzluklara mizahi bir bakıştır.

Eskişehir'den Ayvalık'a gidecektim. Biletim cam kenarındaki sekiz numaralı koltuğa ait olduğu için pek mutluydum, zira koridor boyundaki koltuklarda seyahat etmekten oldum olası nefret ediyordum. Saat yirmi iki de hareket edecek olan otobüsüne yirmi bir kırk beşte binip koltuğuma oturdum ve üç külhuvalla ile bir elham okuyup dua etmeye başladım. "Allah'ım, yanıma ne olur şişman ve geveze bir yolcu oturmasın! Allah'ım, önümdeki koltuğa ne olur koltuğunu kucağıma kadar yatıracak bir öküz oturmasın! Allah'ım, ne olur yolcuların hepsi evlerinden çıkarken ayaklarını yıkayıp temiz çorap giymiş olsun! Ne olur MP3 çalarımın şarjı çabucak bitmesin! Otobüse ne olur bebekli yolcular binmesin!... Amin!..."

Özellikle bu bebekli yolcuların binmemesi ile ilgili madde çok önemliydi. Bu durumu altını çizerek belirtmek için, "özellikle bu bebekli yolcuların binmemesi ile ilgili madde çok önemli yarabbim," diye tekrar ettim. Gerçi yolculuk boyunca zırlayan çocuklardan ne kadar çok nefret ettiğimi biliyordu zaten, bana acıyıp çocuklu bir yolcunun binmesine izin vermezdi herhalde.

Köpeğin duası kabul olsa gökten kemik yağarmış! Saat yirmi bir ellide kucağında bebeğiyle bir kadın bindi otobüse ve sırf bana gıcıklık olsun diye hemen yakınımıdaki, koridorun sol tarafındaki altı nolu koltuğa oturdu. "Yandım Allah!" diye inledim kendi kendime, "sekiz saat boyunca bu piç kurusunun mızızızlığını çekeceğim!"

Önümdeki koltuğa da binmemesi için dua ettiğim öküz gelip, oturur oturmaz koltuğunu kucağıma kadar yatırıp bir güzel yerleşti. Kendi koltuğumla onun koltuğu arasında tost ekmeği arasındaki sucuğa döndüm.

Ettiğim duada, "yanıma elinde doksan dokuzluk tespihiyle aksakallı, başı sarıklı, bir molla oturtma yarabbim!" demeyi unuttunca, tarife uygun kalınca bir amca geldi, "Esselamün Aleyküm!" diyerek pattadanak yanıma oturdu.

En az onun kadar Müslüman olduğumu kanıtlamak istercesine, "Aleynâ ve aleyküm selam!" diye karşılık verdim hemen.

Beni kıcıyla az cama doğru itekleyip iyice yerleştikten sonra, dudakları kıpır kıpır elindeki doksan dokuzluk tespihin tanelerini saymaya başladı. O da dua ediyordu.

Kadınli erkekli tüm yolcular peş peşe bindikten sonra otobüs tam saat yirmi ikide hareket etti. Altı numaradaki anne ve veledi o kadar sakindiler ki, bu sükûnete şaşırdığımdan, "haksızlık mı ettim acaba, sessiz bir veledede benziyor bu çocuk," diye düşünmeden edemedim. Onun annesinin kucağında böylesine uslu kalabildiğini gördükçe bilinçaltımdaki çocuk sevgisi debreşmeye başladı.

Az sonra çay servisi başladı. Çay, kahve, meşrubat, yanında da bisküvit, kek, kraker, seç istediğini! Ben kek ile kolayı tercih ettim. Önümdeki koltuk hala kucağımda yatmakta, sırtındaki açılır rafı kullanmam

olanaksız. Diğer elim kola bardağının emrinde bulunduğundan kekin ambalajını dişlerimle yırtıp bir güzel yedim.

Tam kolamı içmeye başlayacakken yan komşum, gözleri elimdeki kolada, "kola mı içiyorsunuz?" diye mükemmel(!) bir soru sordu.

Bir an için, "yok, aslan sütü içiyorum," demeye niyetlendim, fakat onun aptalca sorusuna verilmiş aptalca bir cevap olacağını düşünerek vaz geçtim.

Sükût en iyi cevaptır, deyip susarak kolamı içmeye teşebbüs ettiğim an, "dur! İçme!" diye haykırdı. Ve hemen ikinci bir soruyla beni sıkıştırmak istedi."Siz kola denilen bu şeyin neden yapıldığını biliyor musunuz?"

Hah, dedim, mümin amcamız bir yerlerde cochineal böceğini okumuş. Saf saf "bilmiyorum," dedim. Onun aklında ise böceğin ismi değilde, sadece böcekliği kalmış. Bilgiç tavrımla, "Bunu," dedi, "altı bacaklı, çatal boynuzlu iğrenç mi iğrenç bir böcekten yapıyorlar."

Şaşırılmış gibi yapıp, "yaa!... Öyle mi?" dedim. Kolayı tutan elimi ağzıma doğru yeniden harekete geçirdim. O yine, "dur!" diye emretti. Durdum. Duruşumu fırsat bilip yeni bir soru daha yapıştırdı. "Onun, aynı zamanda içinde kafein olan bir içki olduğunu biliyor musunuz?"

Bu kafein ile kokeini karıştırıyor galiba, diyerek, "çok mu zararlı bişi bu kafein?" diye sordum., "Hem de nasıl..." dedi bilgiç bilgiç. "Ha eroin içmişin, ha kafein!"

Eroin içilmez, damardan zerkedilir desem mi ki? Yok, böylesine çokbilmiş bir şahsiyete saygısızlık olur, diyerek sustum, bir şey demedim.

O, bilgiçliği bir adım daha öteye taşıyarak, "ayrıyeten bu içkiye verilen her kuruşun siyonist gâvuruna gittiğini biliyor musunuz?" diye yeni bir soru sordu ki, bu soruyla beni en zayıf yerimden vurdu, diyebilirim.

"Ben Amerikalılara gidiyor diye biliyordum ama..." diyecek oldum.

Cevabını önceden hazırlamış gibi, "Amerika milletinin hepsi siyonisttir," deyiverdi.

"Yaaa?" diye inleyerek ağzım bir karış açık kaldı.

"Yani," dedi; "Müslümanın parasıyla silah alıp Müslümanı öldürüyor bu Siyonistler. İçip de günaha siz de katılmayın isterseniz!"

Hay Allah! Canım da bir içmek istiyordu ki... İçerim kardeşim sana ne, deyip içsem, ayıp olacak; ne yapsam ki? Sol yanındaki bebeği işaret ederek, "ne güzel bir bebek, değil mi?" diye sordum.

"Maaşallah! Maaşallah!" diyerek başını çevirip bebeğe baktı. Fırsatı kaçırmadım, elimdeki kolayı hızla başıma dikip bir solukta içip bitirdim. O, "Allah, cem i cümlemizin evlatlarını, torunlarını hayırlı kılsın!" diyerek bana doğru döndüğünde ben ayaklarımın dibine elimdeki kolayı dökmüşüm de doğruluyormuşum gibi bir hareket çekip ona elimdeki boş bardağı gösterdim. "Döktüm yere!"

"Allah razı olsun!"

Sol koltuklardaki hareketlilik dikkatimi çektiğinde uslu çocuğa karşı uyduğum şevkatin başkalarına da sirayet ettiğini gördüm. Çocuk diğer koltuklardaki insanlar arasında kucaktan kucağa dolaştırılmaya başlanmıştı. Ağlamayan, sevimli bir veleden daha güzel bir yaratık olabilir miydi?

Annesi, "karnı acıktı," diyerek kadınlardan geri aldığı çocuğun ağzına süt dolu bir biberonu dayadığında, "tamam, artık bir güzel uyku çeker," diye düşündüm. Düşüncemde haklı çıktım, çocuk biberonun

içindikileri bitirir bitirmez yumdu gözlerini, uyudu.

Otobüste ayaklardan ayakkabılar çıkartılıpda kokmuş omlet kokusu yayılmaya başladıktan az sonra işitme organlarım tarafından algılanan periyodik basınç değişimleri de çıktı ortaya. Hava ortamındaki bu basit mekanik düzensizlik bir takım insanların gırtlaklarındaki ses tellerinde akciğerlerinden gelen havanın basıncıyla oluşan titreşimlerin hava yolunun dar bölgelerindeki karşılıklı duvarlarda, mukozanın çarpışması sonucunda oluşuyordu ve negatif bir enerji olarak işitme organlarıma ulaşıyordu.

Çocuğun, "Ö-öö!" diye öğürdüğünü duydum.

Ardından, öğürme sesini sanki midesi bulanmamış bir insan çıkartabilirmiş gibi, annesinin, "Noldu kuzucuğum, miden mi bulandı yoksa?..." sorusu geldi.

Çocuğun ağzından çıkıp aradaki boşluğa yayılan kusmuğun yarattığı hava kirliliği az kalsın otobüse binmeden önce mideme stokladığım yoğurtlu döneri dışarıya çıkarmama sebep oluyordu. Başımı camdan dışarı çevirip gökyüzündeki yıldızları saymaya yoğunlaşarak bilincimi kusmuğun etki alanından çıkartıp yoğurtlu döneri midemde tutabildim. Muavin elinde temizleme edevatıyla koşturup geldi, "çocuğuna sahip olsana be kadın!" diye söylenerek yerdeki ifrazatları temizlemeye başladı.

Kadın, onun kabalığına tepki göstererek, "çocuk bu ayol, kusar da sıçar da!" diye çıkıştı.

Muavin hem temizliğini yapıyor, hem de, "küçücük çocuğu otuz kişinin kucağına verip hoplatıp zıplattıktan sonra koca bir biberon sütü içirirsen olacağı buydu! Bana da aynı şeyi yapsan, ben de kusarım!" diyerek söylenmeyi sürdürüyordu.

Muavin, kusmuğu temizlemiş, ama kusmuğun kokusu kalmıştı.

Kesif koku temizlensin diye sonuna kadar açılmış olan klimanın gaipten gelirmiş gibi uğuldayan sesi kulaklarımızdan beynimize doğru hücumu geçtiği süreçte temiz bir hava soluklanabilmek umuduyla tepemin yukarısındaki ızgarayı andıran hava üfleyicinin ayarlarıyla oynamaya başlamıştım ki, yanı başımdaki zat ı muhterem, gözlerinde yaş, hapşırılmaya çabalarken, "kapatın onu!" diye emir buyurdular. Adamcağızın burnu kırmızıyla sarı arasında bir tonda ve habire dışarı akma meyilli sümüğünü gerisin geriye çekştirip durmakta. Bakışlarımdaki küfrü okumuş olacak ki, yalvarırcasına, "üstünüze afiyet, nezleyim de... Dokunuyor esintisi," diyerek beni yumuşatmayı başardı. Kapattım.

Koku, Bursa garajına girinceye kadar havasız ortamda iyice yoğunlaşarak kendisinden başka tüm kokuları literatürden silerek kendini kabul ettirdi. Otobüs perona girip de şoför, "on beş dakika sonra hareket edeceğiz, uzağa gitmeyin," diyerek kapıları açınca kendimi hızla dışarı attım. Baktım, kadın da benim peşimden inerek bagajdaki valizini teslim alıp gitti, sağıma soluma bakınıp peşinden çalabileceğim bir teneke kutu aradım. Kendisi çekip gidiyordu ama, biz altı saat daha geride bıraktığı o iğrenç kokuyla yolculuk yapacaktık, elbette ki teneke çalmakta da, küfretmekte de haklıydım.

Yola yeniden koyulduğumuzdan itibaren uyku moduna geçenlerin sayısı arttıkça, başlangıçta algıladığım gürlük altmış desibel kadarken bir doğal afet gürlüğüne dönüşüp yüz desibellere kadar yükseldi. MP3 çalarımı çıkartıp kulaklıkları kulaklarıma sokuşturup kayıtlı slow şarkıları dinleyerek zararlı gürlükten korunmaya çalıştım. Yolculuk uzadıkça uyuyanların sayısı otobüsteki yolcu sayısı ile eşitlenmişti. Otobüste uyanık olan bir ben vardım. Gerçi şoförümüz de arada sırada uykusundan sıçrayıp birkaç dakika uyanık kalmayı başarıyordu ya, onunki tam uyanıklık hali sayılamayacağı için kendimi tek uyanık olan yolcu kabul edebildim. Cam kenarındaki koltuğumda ay dedeyle sohbet

ederek sıkılmamaya çalışıyordum. Bir süre sonra çok konuşarak kafasını şişirdiğimi söyleyen ay dede bulutların arkasına doğru kaçıp gitti. Ben de bloknotumu ve kalemimi çıkartıp öykü yazmaya başladım: "Otobüs Yolcuları... Eskişehir'den Ayvalık'a gidecektim. Biletim cam kenarındaki sekiz numaralı koltuğa ait olduğu için pek mutluydum, zira koridor boyundaki koltuklarda seyahat etmekten oldum olası nefret ediyordum. ...".